

Wnoszę o wydanie w formie tzw. indywidualnej decyzji zakładowej na podstawie art. 73 § 2 k.k.w. oraz art. 110a § 2 k.k.w. zezwolenia na posiadanie przez skazanych w celach mieszkalnych urządzeń elektrycznych typu „multicook”, tj. kuchenek elektrycznych.

Wniosek o wydanie zezwolenia na posiadanie w celach mieszkalnych kuchenek elektrycznych

**Dyrektor Aresztu Siedczego
Warszawa – Białołęka**

Uzasadnienie

Zwracając się z ww. prośbą wskazuję, iż wielu osadzonych w ZK Warszawa-Białołęka bardzo często uczestniczy w czynnościach procesowych, w związku z czym nie mają oni możliwości zjedzenia ciepłego posiłku w ciągu dnia, w którym to przebywają w sądach.

Jakkolwiek zdaję sobie sprawę, iż przepisy przewidują wydawanie wyżywienia w formie suchego prowiantu w sytuacji, gdy z przyczyn technicznych lub organizacyjnych nie można wydać gorącego posiłku, to jednak pragnę podkreślić, iż z treści art. 109 § 1 k.k.w. bezspornie wynika prymat wydawania osadzonemu przynajmniej jednego posiłku gorącego w ciągu dnia. Powszechna regulacja ma na celu umożliwienie zachowania dobrego stanu zdrowia skazanym odbywającym karę pozbawienia wolności w zakładach karnych.

Tymczasem w praktyce bardzo często dochodzi do sytuacji, gdy osadzony uczestniczy w czynnościach poza zakładem karnym dzień po dniu. Sprawy trwają po kilka godzin, a włączając w to czas na doprowadzenie na czynności oraz odprowadzenie do zakładu karnego, osoby w nich uczestniczące spędzają poza celą po 10 godzin, a po powrocie nie mogą przygotować sobie ciepłego posiłku.

Tym samym w praktyce zdarza się, że osadzony przez kilka dni z rzędu pozbawiony jest możliwości spożycia ciepłego posiłku.

Kolejną grupą osadzonych są skazani z problemami zdrowotnymi, dla których możliwość przyrządzenia sobie dodatkowego ciepłego posiłku w celi byłaby niezwykle przydatna dla pokonania uciążliwych dolegliwości.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, iż moc urzędzeń typu „multicook” jest ograniczona i w związku z tym ich posiadanie nie będzie naruszać zasad porządku i bezpieczeństwa. Mając zresztą na uwadze konieczność zachowania porządku w zakładzie karnym wskazuję, iż w zupełności wystarczającym i w pełni satysfakcjonującym osadzonych byłoby wydanie zezwolenia na posiadanie jednego takiego urządzenia w celi mieszkalnej. Takie unormowanie stanowiłoby kompromis pomiędzy potrzebami skazanych odbywającychmi karę a potrzebą utrzymania ładu i porządku.

Wskazując na powyższe okoliczności, proszę o pozytywne rozpatrzenie prosby.

Dyrektor Areztu Śledczego
Warszawa - Białołęka

Wniosek o wydanie zezwolenia na otwarcie cel w oddziałach E-1 i E-2

1. Wnoszę na podstawie art. 90 pkt. 1 K.K.W. w związku z art. 4 § 2 K.K.W. o wydanie decyzji przez Dyrektora pawilonu "E" A-§ Białołęka w formie indywidualnej tzw. decyzji zakładowej o otwarcie cel w oddziałach E-1 i E-2 w dniach wolnych od nauki to jest sobota i niedziela przez określony czas, ewentualnie

2. Wnoszę na tych samych podstawach co w punkcie 1 o wydanie decyzji na podstawie 73 § 2 K.K.W. przez Dyrektora A-§ Białołęka, która ustali otwarcie cel w E-1 i E-2 w porządku wewnętrznym zakładu.

3. Wnoszę w razie odmowy o odpowiedz na piśmie wraz z uzasadnieniem w wypadku punktu 1, która podlega kontroli z art. 34 § 1 K.K.W. i 78 § 2 K.K.W., a w wypadku punktu 2 która podlega zaskarżeniu w trybie art. 7 § 1 K.K.W.

4. Wniosek jest składany na podstawie art. 63 Konstytucji RP w interesie publicznym i nie wymaga upoważnień poszczególnych skazanych

UZASADNIENIE

Panie Dyrektorze w pierwszej kolejności trzeba zwrócić uwagę na względy bezpieczeństwa o których mowa w art. 90 pkt. 1 K.K.W. to jest:

(A) Wzgląd na bezpieczeństwo zakładu

(B) Bezpieczeństwo współpracowników

Na szczególne w oddziałach E-1 i E-2 te względy pozwalają na otwarcie cel, gdyż skazani w oddziałach E-1 i E-2 już korzystają w grupach ze spaceru oraz uczęszczają w licznych grupach na zajęcia wynikające z podjętej przez nich nauki w szkole i na kursach, a podczas ww. zajęć nie dochodzi do naruszeń porządku i dyscypliny ustalonej w A-§ Białołęka.

Do tego pawilon "E" jest oddzielony od innych pawilonów w A-§ Białołęka a oddziały E-1 i E-2 tworzą pawilon "E". Nadto pawilon "E" jest dodatkowo ogrodzony co wzmacnia bezpieczeństwo tego pawilonu.

W A-§ Białołęka udało się stworzyć warunki w oddziałach A-III, A-IV w których są

otwarte cele i ten fakt, gdy weźmiemy specyfikę pawilonu "A" jest wystarczający, aby w pawilonie "E" stworzyć cele w określonym czasie oraz warunkach przez Dyrekcję, bo

jasnym jest, że pawilon "A" oprócz oddziałów A-III i A-IV ma oddziały A-I i A-II co mogło

utrudniać ze względów bezpieczeństwa otwarcie cel w A-III i A-IV.

Uwzględniliśmy także poszczególne grupy i podgrupy a więc klasyfikację więźniów odbywających karę w pawilonie "E" w szczególności zwracając uwagę na skazanych odbywających kary dożywocia oraz kary długookresowe oraz zadaliśmy sobie trud przeanalizowania sytuacji w innych A-S oraz Z-K, gdzie do otwarcia cel w ramach art. 90 pkt. 1 K.K.W. już dochodziło i doszliśmy do wniosku, że uwzględniając Z-K Włocławek i Z-K

Barzewo, A-S Radom, A-S Słuzewiec oraz A-S Białołęka A-III i A-IV, że pawilon "E" jest na wyższym stopniu jeśli chodzi o względy bezpieczeństwa, niż w w. A-S i Z-K, gdyż jest to pawilon odrębny oraz już zaistniał podział wynikający z reguły 93 rezolucji ONZ 2015/20 oraz działu "przydział i zakwaterowanie" rekomendacji z 11 stycznia 2006 w sprawie

europjskich reguł więziennych o czym szczegółowo w dalszej części uzasadnienia, a kończąc wyzerpujące uzasadnienie odnośnie względów bezpieczeństwa musimy podnieść, iż w A-S Radom, A-S Słuzewiec, Z-K Barzewo cele są otwierane dla skazanych w oddziałach terapeutycznych, a więc jak mówi art. 96 K.K.W. są to skazani o specyficznych

zaburzeniach takich jak: zaburzenia psychiczne, upośledzenie umysłowe, uzależnienie od alkoholu lub innych środków lub niepełnosprawności fizycznej, a więc jeśli udało się otworzyć cele w ww. placówkach i uznano, że otwarcie cel jest jednym z wielu elementów przygotowania skazanych do powrotu do społeczeństwa to przejdę do drugiej kwestii

uzasadniającej otwarcie cel w pawilonie "E", gdyż w CKU- Białołęka powinno to być standardem, gdzie skazani są w pełni zdrowi psychicznie i fizycznie.

Art. 135 § 1 K.K.W. oraz art. 2 ust. 2 pkt. 1 ustawy o służbie więziennej, 136 K.K.W., 136 A.K.K.W., w związku z art. 67 § 3 K.K.W. regułami 87, 95, 105 rezolucji ONZ 2015/20 (regułami Mandeli punkt 25.2, 27.3-27.7, 102.1, 102.2, 103.3, 103.4, 103.8, 106.3 Rekomendacji Rec (2006) 2 z 11 stycznia 2006 w sprawie europejskich reguł więziennych.

Dzięki otwartym celom w soboty i niedziele przez ściśle określony czas, zostanie wdrożony system oddziaływań na skazanych poprzez dobrą i intensywną pracę kulturalno - oświatową; a dobra praca kulturalno-oświatowa pozwała:

A) Pozwała na zagospodarowanie w ciekawy sposób czasu wolnego

B) Uczy współdziałania w grupie

C) Poszerza wiadomości ogólne

D) Rozwija zainteresowania,

Nadto uwzględnia art. 2 ust. 2 pkt. 1 ustawy o służbie więziennej - to jest zajęcia sportowe i fizyczne, zajęcia kulturalno - oświatowe ich i organizacja należy do podstawowych zadań służby więziennej i jakby nie patrzeć to jest obowiązek "SW" a skazany ma prawo z nich

korzystać.
Pobudzenie aktywności społecznej poprzez art. 136 K.K.W. czy art. 136A § K.K.W. może doprowadzić do faktycznego stanu w którym skazany poczuje potrzebę nawiązania kontaktu z podmiotami z art. 38 K.K.W., a poczucie odpowiedzialności, potrzeby przestrzegania porządku prawnego (67 § 1 K.K.W.) będzie szersze w warunkach, gdy cele są otwarte i wynikiem jakas aktywność społeczna od skazanego lub grupy skazanych - nie po to, aby "wytrwać się z celi" na kilka minut a po prostu z potrzeby po uznaniu, że taka postawa jest właściwa.

Musimy tu także wspomnieć o zasadzie wolnej progresji i stworzeniu warunków skazanym już w zakładzie typu zamkniętym, aby sprawdzić, jak się odnajdą w zakładzie półotwartym, a w szczególności zwrócić uwagę na skazanych na karę dożywocia i kary długookresowe, a tu możemy podnieść art. 89 § 3 K.K.W. mówiący, że z karą dożywocia skazany może zostać przeniesiony z zakładu zamkniętego do półotwartego po odbyciu co najmniej 15 lat kary, musimy podnieść regulę 91 rezolucji ONZ i 87 oraz 103,8 rekomendacji Rec 2006, które mówią, że administracja musi podjąć kroki w czasie odbywania kary, w celu zapewnienia więźniowi stopniowego powrotu do życia w społeczeństwie, w takim stopniu na jaki pozwala wyrok, a więc uwzględniając wszystkich skazanych a w szczególności tych z karą dożywocia i karami długookresowymi, to dochoodzimy do wniosku, że kontrolowane otwarcie cel w pawilonie "E" pozwoli administracji na podejmowanie decyzji o awansowaniu więźniów na podstawach faktycznych - to jest po umożliwieniu im spędzania czasu poza celą tak, jak chcą w określonym czasie; a na podstawie wyborów skazanych, jak będą spędzać ten czas - podejną decyzje o awansowaniu lub nie w zależności od postaw skazanych i celów wykorzystania czasu wolnego.

A więc trzeba zadać sobie pytanie:

Czy można zmanowac takie możliwości oddziaływania i zaniechać kroków w celu otwarcia cel?

Ostatnia część uzasadnienia oparta na 67 § 1 i 3 K.K.W. dział "zwolnienie odbywających karę" 107.1 - 107.4, dział "kontakt ze światem zewnętrznym" 24.1-24.12, z rekomendacji Rec (2006) 2 (...), reguły 87, 88, 91, 92, 58, 61, 106 rezolucji ONZ (reguły Mandeli), które mówią, że administracja musi podjąć także kroki, jak to możliwe, aby umożliwić kontakt i poprawę relacji z rodziną, 24.4 w sposób normalny, jak to tylko możliwe, 107.3 - cel można ten osiągnąć jeszcze w więzieniu, czy 107.4 a więc jeśli chodzi o stan faktyczny i odpowiedzialność skazanych, jakich rodzin i przyjaciół oraz wszystkich uczestników dyskusji, w której brali udział przedstawiciele podmiotów z art. 39 K.K.W., z której to dyskusji po półrocznych analizach powstał ten wniosek oraz jego uzasadnienie - to

odpowiedź nasuwa się tylko jedna, że sami skazani oraz ich rodziny wykazali się odpowiedzialnością i zaswiadczała o tym w tym wniosku, że już podczas odbywania kary chcą uczestniczyć i brać odpowiedzialność za skazanych po zwolnieniu a skazani, że są gotowi na kolejne kroki.

Zadna inna forma współdziałania nie zastąpi chęci skazanych do wzięcia odpowiedzialności za ich życie, dążenia do postaw nie godzących w porządek prawny po wyjściu z więzienia oraz forma nadzoru ze strony rodziny i przyjaciół. Dodając do tego podmioty z art. 38 K.K.W. oraz współpracę z administracją więzienia, aby cele społecznie požądane były osiągnięte i każda strona podejmuje odpowiedzialnie kroki, jak tylko to jest możliwe, aby resocjalizacja przebiegała prawidłowo - mamy do czynienia wtedy z nowocześniejszym systemem penitencjarnym który utrwała zasadę udziału społeczeństwa w odbywaniu kar.

Mając powyższe na względzie, wnosimy o uwzględnienie wniosku i utworzenie cel mieszkalnych w pawilonie "E", gdyż na podstawie 4§ 2 K.K.W. tylko ustawa może ograniczyć prawa skazanych, a jak wykazaliśmy względny bezpieczeństwa nie stoją temu na przeszkodzie.

Dyrektor Areštu Śledczego
Warszawa – Białołęka

WNIOSEK

Wnoszę na podstawie 113A § 3 k.k.w. w związku z art. 4 § 2 k.k.w. o wydanie decyzji przez Dyrektora A-S Białołęka na podstawie 73 § 2 k.k.w., która ustali w porządku wewnętrznym zakładu oraz szczegółowo określi:

A) Realizację uprawnień z art. 113 A R3 k.k.w. z innych podmiotów gospodarczych niż "IGB Mazovia" i określi przy tym sposób pokrywania kosztów za przygotowanie paczek za pośrednictwem A-S Białołęka ustalając czy konto bankowe utworzone dla "IGB Mazovia", gdzie osadzeni mogą wpłacać pieniądze na pokrycie kosztów przygotowania paczki realizowanej przez "IGB Mazovia" może postużyć także przy realizacji 113 A § 3 k.k.w. u innych podmiotów a jak nie wskazać nr konta lub sposób, określi jak ma wyglądać formularz czy zamówienie na piśmie, które określi jakie produkty i z jakiego podmiotu chce zamówić osadzony lub jego rodzina. Określi szczegółową listę produktów z uwzględnieniem ich cen i z jakiego podmiotu pochodzą

B) W sytuacji, gdy dany podmiot gospodarczy nie będzie posiadał usługi dostarczenia produktów pod wskazany adres lub taką usługę będzie posiadał, ale nie będzie określony koszt, jaki osadzony musi ponieść za dostarczenie paczki z danego podmiotu. Wnoszę, aby ustalono szczegółowy kosztorys, który określi jaki koszt za dostarczenie produktów musi ponieść, gdy podmiot gospodarczy znajduje się w odległości od aresztu:

- do 5 km

- do 10 km

- do 15 km

- do 20 km

przy czy określi się, jaka maksymalna odległość podmiotu od A-S może stanowić o realizacji art. 113 A § 3 k.k.w.

Wnoszę w razie odmowy o odpowiedź na piśmie wraz z uzasadnieniem w trybie art. 7 k.k.w.

UZASADNIENIE

Panie Dyrektorze po analizie artykułów spożywczych, higienicznych oraz farmaceutyków dopuszczonych do sprzedaży w A-Ś Białoteka na podstawie 113 A § 1 K.K.W. i w ofercie produktów spożywczych oraz farmaceutyków realizowanych na podstawie 113 A § 3 k.k.w. poprzez jeden podmiot "IGB Mazovia" stwierdziliśmy, że oferty są niemal identyczne w 90% Osadzeni mogą korzystać z szerszej oferty artykułów spożywczych oraz wyrobów tytoniowych realizując 113 A § 3 k.k.w., niż to wynika z art. 113 A § 1 k.k.w. po spełnieniu art. 113 A § 3 k.k.w. (wymogów tam zawartych).

Przy obecnym regulaminie A-Ś Białoteka nie jest to jednak możliwe, stąd wniosek o ustalenie i określenie szczegółowego sposobu realizacji art. 113 A § 3 k.k.w. z innych podmiotów, nie "IGB Mazovia".

§ 14 ust. 2 pkt. 12 i 13 regulaminu wykonywania kary pozbawienia wolności jasno określa do

czyich kompetencji należy regulacja o którą wnosimy.

Po przeanalizowaniu sytuacji w A-Ś Białoteka stwierdziliśmy, że osadzeni nie mają udostępionych ofert z innych podmiotów gospodarczych, a biorąc pod uwagę, że osadzeni mają różne możliwości finansowe oraz nawyki żywieniowe mogą chcieć realizować uprzedzenie 113 A § 3 k.k.w. zamawiając inne produkty, które nie są dostępne obecnie lub produkty innych firm, które oferują produkt taniej lub drożej.

Ustawo sytuacja jest rozwiązana, gdyż art. II 3 A § 1 k.k.w. stanowi, że Dyrektor dopuszcza artykuły do sprzedaży a w art. 113 A § 3 k.k.w. A-Ś pośredniczy w ich zakupie, ale osadzony jest zobowiązany złożyć zamówienie na piśmie oraz pokryć koszty przygotowania paczki.

Musimy brać pod uwagę cel, jakim kierował się ustanodawca przy nowelizacji z roku 2015 odnośnie paczek dla osadzonych. Ten cel to częstsze otrzymywanie paczek żywnościowych -

możliwość.

Ustanodawca w art. 113 § 5,6 k.k.w. określił w jakich wypadkach można odmówić realizacji art. 113 A § 3 k.k.w.. Wziął pod uwagę warunki techniczne A-Ś to jest możliwość sprawdzenia warunków sanitarnych czy składu chemicznego artykułów spożywczych zakupionych za pośrednictwem A-Ś. Jak można zauważyć w ofercie "IGB Mazovia" do realizacji 113 A § 3 k.k.w. jest ok. 250 dostępnych artykułów spożywczych i farmaceutyków,

wyrobów tytoniowych, które dają obraz jakiego typu artykuły i w jakich opakowaniach mogą zamawiać osadzeni z innych podmiotów gospodarczych uwzględniając art. 113 § 5 k.k.w. To rozwiązuje sprawę jeżeli chodzi o pracę przy określaniu na nowo artykułów możliwych do zakupu z innych podmiotów a wręcz sprowadza ją do wydrukowania ofert sklepów internetowych np. z "Auchan" czy "Tesco" i przekazania tych ofert skazanym.

Mając na uwadze, że administracja A-S Białoteka w sposób humanitarny i z poszanowaniem godności ludzkiej skazanego wykonuje kary pozbawienia wolności, nie ograniczając ich ustawowych praw oraz że traktuje wszystkich osadzonych równo i zgodnie z obowiązującymi przepisami wniosek ten jest zasadny i konieczny.

Dyrektor Arsztu Śledczego
Warszawa – Białoleka

Wniosek o wydanie zezwolenia na wykonywanie telefonów przez Osadzonych oraz zamontowanie dodatkowych aparatów telefonicznych w oddziałach A-§

Wnoszę o wydanie w formie tzw. Indywidualnej decyzji zakładowej na podstawie art. 73 § 1 i 2 k.k.w. na dokonanie zmian w Regulaminie A-§ dotyczących czasu i liczby aparatów telefonicznych do wykonywania rozmów przez Osadzonych.

Uzasadnienie

Zwracając się z ww. prośbą wskazuję, że zgodnie z Rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z 21.12.2016r. § 14.1 ust. 11, Dyrektor zakładu karnego może w Regulaminie porządku wewnętrznego placówki czy nawet konkretnego oddziału dokonać zmian korzystnych dla osadzonych.

Dz.U. z 2016, poz. 2231 Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości § 24.1 mówi o tym, iż skazany ma prawo do jednej rozmowy z aparatu telefonicznego samoinkasyjnego w ciągu dnia natomiast § 24 pkt. 3 ze czasu korzystania z aparatu telefonicznego nie może przekraczać jednorazowo 5 minut, chyba że Dyrektor placówki postanowi go wydłużyć. Pragnę zauważyć, że dla skazanych rozmowy telefoniczne są bardzo ważną częścią w ciągu całego dnia w zamknięciu. Kontakt z bliskimi pozwala im zachować dobre relacje, zachować spokój wiedząc co się dzieje u najbliższych; nie czuć się odsuniętym, wypartym przez rodzinę.

Kolejną sprawą są rozmowy telefoniczne z adwokatami, obrońcami, przedstawicielami kuratorów w myśl art. 102 pkt. 7 k.k.w. i 164 k.k.w. które nie mogą być ograniczane pod względem ich ilości, a w ciągu roboczego tygodnia nie ma możliwości, aby każdy chętny skorzystał z aparatu telefonicznego a jak wiadomo przez telefon można więcej i szybciej przekazać informacji w sprawach toczących się z udziałem osadzonych.

Ze względu na obecną sytuację w placówce A-§ w której to, aparatów telefonicznych jest tak mało, że osadzeni nie mają możliwości skorzystania z ww. praw do rozmów telefonicznych zwracam się z wnioskiem o:

- określenie w wewnętrznym Regulaminie A-§ jasnych zasad korzystania z urządzeń telefonicznych, zwiększenie liczby minut rozmów z bliskimi

- możliwość wykonywania telefonów do adwokatów czy przedstawicieli także w weekendy – w dni wolne mogą oni poświęcić więcej czasu na rozmowę z Klientem, omówienie bieżących spraw

- zainstalowanie chociaż jednego aparatu telefonicznego na każdym z oddziałów (zgodnie z informacją od firmy Telesrada.pl która instaluje swoje aparaty w zakładach karnych, Państwa placówka nie ponosi żadnych dodatkowych kosztów).

Podsumowując powyższe, wydłużenie czasu rozmowy telefonicznej osadzonych z bliskimi z pewnością zostanie odebrane bardzo pozytywnie jako gest dobrej woli współpracownicy, zaś zainstalowanie nowych aparatów telefonicznych na oddziałach byłoby w pełni satysfakcjonujące dla osadzonych.

Wskazując na powyższe okoliczności, proszę o pozytywne rozpatrzenie mojej prośby.

D/P.053.1.2017.KS

Warszawa, dn. 2 sierpnia 2017 r.

Pan
Krzysztof Goliński
ul. Odkryta 65/50
03 – 140 Warszawa

W nawiązaniu do pisma Dyrektora Okręgowego Służby Więziennej w Warszawie o sygn. akt OI/S.451.789.5.2017.KK z dnia 2 sierpnia 2017 r., zgodnie z którym do administracji tutejszego aresztu ponownie przekazano Pańskie pisma z dnia 15 maja 2017 r. stanowiące petycje w sprawie m.in. zmian w porządku wewnętrznym Aresztu Siedlcy w Warszawie – Białołęce, podjęta rozstrzygnięcia w sprawie otwarcia cel mieszkalnych w oddziałach E-I oraz E-II, posiadania w celach mieszkalnych kuchenek elektrycznych, a także określenia alternatywnych podmiotów uprawnionych do realizacji uprawnień, o którym mowa w art. 113a § 3 Kodeksu karnego wykonawczego, opierając się na zapisach ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach informuję, co następuje:

Odnosząc się do kwestii wydania zezwolenia w formie cyt. „indywidualnej decyzji katechodowej” na posiadanie w celach mieszkalnych kuchenek elektrycznych informuję, że nie znaleziono podstaw do przychylenia się do Pańskiego wniosku. Powyższe argumentowane jest tym, że § 14 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie regulaminu organizacji – porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności wskazuje, że w porządku wewnętrznym zakładu karnego dyrektor określa m.in. ilość i wymiary przedmiotów, które skazany może posiadać w celi mieszkalnej oraz sposób ich przechowywania, a w razie potrzeby zasady ich użytkowania. Akt ten nie przewiduje zatem możliwości określenia rodzaju rzeczy, które skazany może posiadać w celi mieszkalnej (w odróżnieniu od np. uprawnień do określenia ilości i rodzaju własnej odzieży, którą skazany może posiadać w celi mieszkalnej), a co za tym idzie odgórne określenie w porządku wewnętrznym jednostki zezwolenia na posiadanie w celach mieszkalnych urządzeń elektrycznych typu „multicook” pozostawiało w sprzeczności z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

Zaznaczam przy tym, że każda z osób pozbawionych wolności ma możliwość ubiegania się o zgodę dyrektora aresztu na posiadanie w celi mieszkalnej sprzętu tego typu na podstawie art. 110a § 2 Kodeksu karnego wykonawczego, zgodnie z którym dyrektor jednostki może zezwolić skazanemu na posiadanie w celi m.in. sprzętu audiovizualnego oraz innych przedmiotów, jeżeli posiadanie tych przedmiotów nie narusza zasad porządku i bezpieczeństwa.

Zapewniam, że w przypadku złożenia prosby o wyrażenie zgody na posiadanie sprzętu takiego typu każdorazowo wydawana jest fakultatywna decyzja poprzedzona wnikliwą analizą sytuacji danego osadzonego i podniesionych przez niego argumentów zgodnie z zasadami indywidualizacji wykonywania kary pozbawienia wolności. Przy pominięciu również, że decyzyjną taką jako rozstrzygająca o prawach danej osoby może być przedmiotem skargi do właściwego miejscowo Sądu Penitencjarnego w trybie art. 7 kodeksu karnego wykonawczego, stąd każda z osób pozbawionych wolności ma możliwość dochodzenia swoich racji przed niezawisłym i niezależnym organem władzy sądowniczej.

W zakresie wniosku o wydanie zezwolenia w formie cyt. „indywidualnej decyzji zakładowej” na otwarcie cel mieszkalnych w oddziałach E-I oraz E-II w dniach wolnych od nauki przez określony czas informuję, że i w tym zakresie nie przychylam się do Pańskiego pisma. Faktem jest, że zgodnie z treścią art. 90 pkt 1 kodeksu karnego wykonawczego w zakładzie karnym typu zamkniętego (jakim jest areszt śledczy) cele mieszkalne mogą być otwarte w porze dziennej przez określony czas, jeżeli względny bezpieczeństwa nie stoją temu na przeszkodzie. W realiach Aresztu Śledczego w Warszawie – Białołęce to właśnie te względy nie pozwalają na wydanie wnioskowej przez Pana decyzji. Specyfika osadzonych zakwalifikowanych do nauczania w funkcjonującym przy tejże jednostce Centrum kształcenia Ustawicznego umiejscowionym w pawilonie E jest na tyle różnorodna (przebywają tam zarówno skazani zakwalifikowani do odbywania kary pozbawienia wolności w zakładzie karnym dla recydywistów penitencjarnych, jak i skierowani do zakładu karnego dla odbywających kare po raz pierwszy, w większości zakwalifikowani do zakładu karnego typu zamkniętego w odróżnieniu od skazanych przebywających w oddziałach półotwartych A-III i A-IV), że wyrażenie zgody na otwarcie cel mieszkalnych, nawet przez określony czas, nie jest możliwe.

Powyższe w znacznym stopniu utrudniłoby realizację ustawowych celów do jakich powołana została Służba Więzienna (w tym prowadzenie oddziaływań penitencjarnych, ochrona społeczeństwa przed sprawcami przestępstw, czy przede wszystkim zapewnienie w areszcie porządku i bezpieczeństwa), a także mogłoby stanowić realne zagrożenie dla bezpieczeństwa skazanych, do ochrony którego Służba Więzienna zobowiązana jest m.in. na podstawie art. 108 kodeksu karnego wykonawczego. Faktem jest, że osadzeni zakwaterowani w pawilonie E mają ze sobą kontakt podczas np. zajęć szkolnych, jednakże charakter tych spotkań jest diametralnie inny niż ten, który mógłby wynikać z nieskrępowanego dostępu do poszczególnych cel mieszkalnych w czasie wolnym od zajęć, który winien być przeznaczony chociażby na naukę, czy zajęcia kulturalno – oświatowe. Zwiększenie prawdopodobieństwa wystąpienia zdarzeń oraz innych sytuacji zagrażających porządkowi i dyscyplinie ustalonej w jednostce stanowi przesłankę, która uniemożliwia podjęcie decyzji zgodnej z Pańskim wnioskiem.

Odnosząc się do kolejnej petycji dotyczącej realizacji uprawnień, o którym mowa w art. 113a § 3 kodeksu karnego wykonawczego przez podmioty gospodarcze inne niż instytucja Gospodarki Budżetowej „Mazovia” informuję, że instytucja ta realizuje uprawnienie do otrzymania paczek żywnościowych dla osób pozbawionych wolności na podstawie umowy

z tutęjszą jednostką penitencjarną, w której zobowiązała się m.in. do sprzedaży artykułów żywnościowych w skład paczek żywnościowych po cenach nie wyższych niż średnie ceny towarów oferowanych w sklepach na rynku lokalnym, kompletowania tych paczek na podstawie złożonych zamówień oraz ich dostarczania osobom pozabawionym wolności. Kwestia ta pozostaje pod stałym nadzorem administracji Aresztu Śledczego w Warszawie – Białołęce, stąd nie ma podstaw do dopuszczenia możliwości realizacji uprawnień, o którym mowa powyżej. Zaznaczam przy tym, że skazani mają możliwość skorzystania z szerokiej gamy produktów dopuszczonych do sprzedaży w Areszcie Śledczym w Warszawie – Białołęce, a także – po uzyskaniu stosownej zgody dyrektora tutęjszej jednostki penitencjarnej – z innych artykułów spoza standardowej oferty.

W zakresie wydania zezwolenia na zamontowanie dodatkowych aparatów telefonicznych w poszczególńnych oddziałach mieszkalnych wyjaśniam, że w okresie poprzedzającym złożenie przez Pana aktualnie rozpatrywanej petycji podjęto działania w celu zamontowania dodatkowych aparatów telefonicznych, z których realizowane są rozmowy z osobami bliskimi, a ponadto telefonów służących wyłączenie do porozumiewania się z pełnomocnikami, o których mowa w art. 8 § 3 kodeksu karnego wykonawczego oraz podmiotami określonymi w art. 38 kodeksu karnego wykonawczego. Mając na uwadze fakt, iż działania te zostały zakończone i w oddziałach mieszkalnych zainstalowano dodatkowe aparaty telefoniczne, Pańska petycja w tym zakresie jest bezprzedmiotowa, albowiem odnosi się do stanu faktycznego istniejącego uprzednio.

Reasumując informuję, że nie znaleziono podstaw do przychylenia się do wniosków sformułowanych w petycjach nadesłanych do tutęjszego aresztu w dniu 15 maja 2017 r. Przypominam jednocześnie, że zgodnie z treścią art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 11 lipca 2014 r. o petycjach, sposób zatławienia petycji nie może być przedmiotem skargi.

DYREKTOR
Aresztu Śledczego w Warszawie - Białołęce
ppk Cezary L. Simeonowski

Wykonano w 3 egz.:

1. adresat

2. Dyrektor Okręgowy Służby Więziennej

w Warszawie

dot. OI/S.451.789.5.2017.KK

3.aa